

PROLOOG

München, Duitsland/Bali, Indonesië

‘Mijn Russisch is goed genoeg,’ zei minister van Defensie Bud Halliday, ‘maar ik geef er de voorkeur aan Engels te spreken.’

‘Prima hoor,’ zei de Russische kolonel met een zwaar accent. ‘Ik vind het altijd prettig om een buitenlandse taal te spreken.’

Halliday reageerde met een zure glimlach op de plaagstoot van de Rus. Het was welbekend dat Amerikanen in het buitenland alleen Engels wilden spreken.

‘Goed, dan kunnen we dit sneller afronden.’ Maar in plaats van te beginnen keek hij naar de muur vol bijzonder slechte portretten van jazzgrootheden als Miles Davis en John Coltrane. Hij twijfelde er niet aan dat die gekopieerd waren van persfoto’s.

Nu hij de kolonel in levenden lijve had ontmoet, begon hij twijfels te krijgen over deze bijeenkomst. Alleen al het feit dat hij jonger was dan Halliday gedacht had. Zijn blonde haar was dik, zonder een spoor van een slag erin, en kortgeknipt in de stijl van het Russische leger. Ook zag hij eruit als een actiegericht man. Onder zijn pak kon Halliday de spieren af en toe zien bewegen, als ze in aanraking kwamen met het goedkope materiaal. Hij bezat een vreemde onbewogenheid die Halliday verontrustte. Maar het waren zijn ogen – bleek, diepliggend, nooit knipperend – waardoor de minister zich echt ongemakkelijk voelde. Het was alsof hij niet naar echte ogen, maar naar een foto ervan keek. De stompe, dooraderde neus diende alleen

maar om de onverbiddelijke vreemdheid van die ogen te benadrukken: het was alsof er niemand thuis was, alsof de ziel van deze man niet bestond en er niets anders achterbleef dan een totalitaire wilskracht. Als iets ouds en slechts waarover Halliday in zijn tienerjaren gelezen had in een griezelverhaal van H.P. Lovecraft.

Hij onderdrukte de impuls om op te staan en ermee te knippen. Hij was niet voor niets helemaal hierheen gekomen, hield hij zichzelf voor.

De smog die München verstikte – en die precies dezelfde goorgrijze tint had als Karpovs ogen – weerspiegelde de stemming van minister Halliday perfect. Als hij deze miezige rotstad nooit meer zou zien, vond hij dat prima. Helaas zat hij hier in deze godvergeten, doorrookte ondergrondse jazzclub, nadat hij achter uit een gepantserde Lincoln limousine was gestapt in de van toeristen vergeven Rumfordstrasse. Wat was er zo speciaal aan deze Rus, dat de Amerikaanse minister van Defensie er 6300 kilometer voor moest reizen naar een stad die hij verachtte? Boris Karpov was een kolonel bij FSB-2, ogenschijnlijk de nieuwe Russische drugsbestrijdingsdienst. Het was al een teken van de komeetachtige opkomst van de macht van deze instelling dat een officier van FSB-2 in staat was een boodschap door te geven aan Halliday, laat staan dat hij hem ervoor uit Washington liet komen.

Maar Karpov had laten weten dat hij iets kon leveren wat Halliday bijzonder graag wilde. De minister zou zich misschien hebben kunnen afvragen wat dat kon zijn, maar hij was veel te druk met bedenken wat de Rus ervoor in ruil zou willen hebben. Halliday wist maar al te goed dat bij dit soort deals niets voor niets ging. Hij was een oudgediende op het gebied van het politieke touwtrekken dat de president altijd omgaf als een stofstorm uit Kansas. Hij was er volledig van op de hoogte dat zulke ruilhandel – quid pro quo – soms moeilijk te accepteren was, maar het sluiten van compromissen hoorde zowel nationaal als internationaal nu eenmaal bij het politieke spel.

Toch was Halliday waarschijnlijk niet op Karpovs aanbod

ingegaan als zijn eigen positie ten opzichte van de president niet ineens moeizaam zou zijn geworden. De choquerend abrupte val van Luther LaValle, de door hem persoonlijk uitgezochte tsaar van de inlichtingendienst, had Halliday's machtsbasis aan het wankelen gebracht. Vriend en vijand bekritiseerde hem of viel hem af, en hij moest zich afvragen wie van hen hem als eerste het spreekwoordelijke mes in de rug zou steken.

Maar hij liep al lang genoeg mee om te begrijpen dat hoop zich soms aanbod in schijnbaar onplezierige vormen, als een spijkerbed. Hij hoopte dat de deal met Karpov hem zou voorzien van het politieke kapitaal dat zijn prestige bij de president en zijn machtsbasis binnen het multinationale militair-industriële complex in één keer zou herstellen.

Terwijl het trio op het podium een bak vol lawaai open trok, liet Halliday in gedachten nog een keer het dossier van Boris Karpov voorbijkomen, alsof hij ditmaal meer informatie zou kunnen vinden – wat dan ook, al was het maar een spionagefoto van de kolonel, het deed er niet toe hoe grofkorrelig. Maar er bestond natuurlijk niet zo'n foto, er was niet meer info over hem dan de vier alinea's op een enkel velletje papier met het watermerk 'TOP SECRET'. Vanwege de afhoudende relatie die de regering met Rusland onderhield had de NSA beperkte kennis van de werking binnen het Russische politieke systeem. Om maar niet te spreken over FSB-2, waarvan de eigenlijke missie hoogst geheim was, nog veel meer dan die van de FSB, de politieke erfgenaam van wat ooit de KGB was geweest.

'Meneer Smith, u lijkt wat afwezig,' zei de Rus. Ze waren overeengekomen om in het openbaar de pseudoniemen meneer Smith en meneer Jones te gebruiken.

De minister draaide zijn hoofd naar hem toe. Hij voelde zich ondergronds zeer onprettig, anders dan Karpov, die hem meer en meer een schepsel uit de duisternis leek. Met stemverheffing, om boven de ritmische dreun uit te komen, zei hij: 'Niets is minder waar, meneer Jones. Ik geniet alleen als een toeschouwer van de bijzondere omgeving die u hebt uitgekozen.'

De kolonel grinnikte diep in zijn keel. ‘U hebt een vreemd gevoel voor humor, ja?’

‘U hebt me helemaal door.’

De kolonel lachte hard. ‘Dat zullen we nog wel zien, meneer Smith. Omdat we onze eigen vrouwen niet eens kennen, lijkt het me onwaarschijnlijk dat we onze... tegenhangers kennen.’

Door de kleine aarzeling vroeg Halliday zich af of Karpov ‘tegenstander’ had willen zeggen, in plaats van het neutrale woord waarvoor hij gekozen had. Hij maakte zich er niet druk over of de Rus zich bewust was van zijn politieke positie, want dat deed er niet toe. Het enige waar het hem om ging was of de deal die voorgesteld ging worden hem zou helpen.

Het trio ging over op een ander tempo, waardoor de minister vermoedde dat ze doorgingen met een ander nummer. Hij leunde naar voren, boven het te bittere bier dat hij nauwelijks had aangeraakt. In deze tent hadden ze geen Coors. ‘Laten we verdergaan, oké?’

‘Natuurlijk.’ Kolonel Karpov legde zijn handen op zijn gouden onderarmen. De knokkels zaten vol littekens en waren geel van de eelt, waardoor ze er even bergachtig uitzagen als de Rocky Mountains. ‘Ik weet, meneer Smith, dat ik u niet hoeft te leggen wie Jason Bourne is, ja?’

Bij het horen van die naam verstrakten de gelaatstrekken van Halliday. Hij voelde zich alsof de Rus hem besproeid had met freon. ‘Wat is uw punt?’ vroeg hij stroef.

‘Mijn punt is, meneer Smith: ik zal Jason Bourne voor u doden.’

Halliday verspilde geen tijd aan de vraag hoe Karpov wist dat hij Bourne dood wilde hebben – er was de laatste maand genoeg NSA-activiteit in Moskou geweest toen Bourne daar was, om het zelfs voor een doofstomme blindeman volkomen duidelijk te maken dat Bourne op het lijstje stond om geëlimineerd te worden.

‘Dat is heel groothartig van u, meneer Jones.’

‘Nee meneer, niet groothartig. Ik heb mijn eigen redenen om hem dood te willen.’

Halliday ontspande enigszins bij het horen van deze beken-
tenis. ‘Goed, laten we zeggen dat u Bourne doodt. Wat wilt u
daarvoor terug?’

In het oog van de kolonel was iets te zien wat ieder ander
een twinkeling zou hebben genoemd, maar voor Halliday, die
nog steeds probeerde hoogte van hem te krijgen, leek het alsof
er iemand over Bourne graf liep. De dood knipoogde naar hem.

‘Ik ken die blik, meneer Smith. Ik weet dat u het ergste ver-
wacht – een hoge betaling. Maar in ruil voor uw toestemming
om Bourne uit te schakelen, met volledige vrijwaring van de
mogelijke gevolgen van ernstige politieke onrust of schade, wil
ik dat u me van een hinderlijke lastpost afhelpt.’

‘Die u niet zelf kunt uitschakelen.’

Karpov knikte. ‘U hebt me helemaal door, meneer Smith.’

De twee mannen lachten tegelijkertijd, maar op een heel ver-
schillende toon.

‘Goed.’ Halliday maakte een tent van zijn vingers. ‘Wie is het
doelwit?’

‘Abdulla Khoury.’

De moed zonk de minister in de schoenen. ‘Het hoofd van
de Oosterse Broederschap? Christus te paard, dan kunt u me
net zo goed vragen om de paus te vermoorden.’

‘Het vermoorden van de paus zou geen van ons beiden veel
goed doen. Maar het doden van Abdulla Khoury, nou, dat is
iets geheel anders, ja?’

‘Natuurlijk, ja. De man is een radicaal islamitische maniak
en een bedreiging. Momenteel zit hij bij de president van Iran.
Maar de Oosterse Broederschap is een wereldwijde organisa-
tie. Khoury heeft veel hooggeplaatste vrienden.’ De minister
schudde met enige heftigheid zijn hoofd. ‘Het zou politieke zelf-
moord zijn om te proberen hem te elimineren.’

Karpov knikte. ‘Dat is allemaal ongetwijfeld waar. Maar hoe
zit het dan met de terroristische activiteiten van de Oosterse
Broederschap?’

Halliday snoof. ‘Een illusie, niet meer dan geruchten. Geen
van onze inlichtingendiensten heeft ooit een greintje bewijs ge-

vonden dat de Broederschap banden heeft met welke terroristische organisatie dan ook. En geloof me, daar hebben we naar gezocht.’

‘Daar twijfel ik niet aan, wat betekent dat u geen enkel bewijs van terroristische activiteiten hebt gevonden in de woning van professor Specter.’

‘De beste man was ongetwijfeld een terroristenjager, maar voor wat betreft de aantijgingen dat hij meer dan dat was...’ Halliday haalde zijn schouders op.

Een plotselinge glimlach gleed over het gezicht van de kolonel en ineens lag er een onbeschreven bruine envelop tussen hen op tafel. ‘Dan zult u dit wel van aanzienlijke waarde vinden.’ Alsof hij schaakmat zette met zijn dame, schoof Karpov de envelop naar Halliday.

Terwijl de minister de envelop openscheurde en de inhoud bekeek, vervolgde Karpov: ‘Zoals u weet, is de voornaamste zorg van FSB-2 de internationale drugshandel.’

‘Dat heb ik gehoord,’ antwoordde Halliday droog, omdat hij maar al te goed wist dat het spectrum van FSB-2 veel breder was dan dat.

‘Tien dagen geleden,’ ging Karpov verder, ‘begonnen we aan de slotfase van een drugsarrestatie in Mexico, waaraan we meer dan twee jaar gewerkt hadden omdat een van onze Moskouse *grupperovka*, de Kazanskaya, zocht naar een veilige transportmogelijkheid toen ze de drugshandel in gingen.’

Halliday knikte. Hij wist het een en ander over de Kazanskaya, een van de beruchtste criminele families in Moskou, met Dimitri Maslov aan het hoofd.

‘Het doet me plezier om te vertellen dat we volledig succesvol waren,’ vervolgde de kolonel. ‘Bij de uiteindelijke opruiming van het huis van de dode drugsbaron Gustavo Moreno confisqueerden we een laptop voordat die kon worden vernietigd. De informatie die u nu leest is uitgeprint van de harddisk.’

De vingertoppen van Halliday waren koud geworden. De print stond vol cijfers, kruisverwijzingen en notities. ‘Dit is een geldroute. De Mexicaanse drugsorganisatie werd gefinancierd

door de Oosterse Broederschap. Vijftig procent van de winst ging naar de aankoop van wapens, die werden vervoerd naar diverse havens in het Midden-Oosten door Continent Africa Airways.'

'Dat volledig eigendom is van Nikolai Yevsen, de grootste wapenhandelaar ter wereld.' De kolonel schraapte zijn keel. 'Ziet u, meneer Smith, er zijn machtige elementen in mijn regering die op de hand zijn van Iran, omdat wij hun olie willen en zij ons uranium. Energie troeft al het andere af tegenwoordig, ja? En dus bevind ik mij met betrekking tot Abdulla Khoury in een netelige situatie: ik ben in het bezit van bewijzen die hem in verband brengen met terroristische activiteiten, maar kan met die bewijzen niets doen.' Hij hield zijn hoofd scheef. 'Misschien kunt u me helpen.'

Halliday probeerde het bonzen van zijn hart onder controle te krijgen en zei: 'Waarom wilt u Khoury uit de weg ruimen?'

'Dat kan ik u wel vertellen,' zei Karpov, 'maar dan moet ik u helaas doden.'

Het was een oude en slappe grap, maar weer was er in die bleke, niet te peilen ogen van de kolonel die angstaanjagende twinkeling die de minister tot op het bot deed huiveren. Absurd genoeg leek het hem niet ondenkbaar dat Karpov geen grapje maakte. Dat was geen theorie die hij graag wilde toetsen, dus nam hij zijn beslissing snel.

'Elimineer Jason Bourne en ik zal de volle macht van de Amerikaanse regering gebruiken om Abdulla Khoury te brengen waar hij hoort.'

Maar de kolonel schudde zijn hoofd al. 'Niet goed genoeg, meneer Smith. Oog om oog, dat is de ware betekenis van quid pro quo, ja?'

'Wij vermoorden geen mensen, kolonel Karpov,' zei Halliday stijfjes.

De Rus snoof onvriendelijk. 'Natuurlijk niet,' zei hij droog en hij haalde zijn schouders op. 'Geen punt, *minister Halliday*. Ik heb zulke scrupules niet.'

Halliday aarzelde een moment. 'Ja, natuurlijk, in het vuur

van ons gesprek vergat ik even onze protocollen, meneer Jones. Stuur me de volledige inhoud van de harddisk en het zal gebeuren.’ Hij vermande zich en keek recht in die bleke ogen. ‘Akkoord?’

Boris Karpov gaf een kort militair knikje. ‘Akkoord.’

Toen de kolonel de jazzclub verliet, zag hij direct Halliday’s Lincoln en de lijfwachten van de geheime dienst, die als tinnen soldaatjes waren opgesteld langs dit deel van de Rumfordstrasse. Hij liep in de tegenovergestelde richting, ging de hoek om, stak zijn vinger in zijn mond en haalde er de plastic protheses uit die de vorm van zijn kaaklijn hadden veranderd. Hij greep de dooraderde knobbel van zijn latex neus en trok die er samen met het grimeerplaksel af, verwijderde ook de grijze contactlenzen en gooide alles in een vuilnisbak. Nu hij zichzelf weer was, lachte hij. Er was inderdaad een kolonel in FSB-2 die Boris Karpov heette, en in werkelijkheid waren Karpov en Jason Bourne vrienden, reden waarom Leonid Danilovich Arkadin hem gekozen had als vermomming. Hij vond de ironie grappig: Bournes vriend die voorstelde hem te elimineren. Bovendien raakte Karpov verstrikt in het web dat hij zelf aan het spinnen was.

Van de kant van de Amerikaanse politicus had hij geen gevaar te duchten. Arkadin was zich er volledig van bewust dat Halliday’s mensen geen idee hadden hoe Karpov eruitzag, niettemin had zijn Treadstone-training hem geleerd nooit iets aan het toeval over te laten, reden waarom hij de uiterlijke gelijkernis van Karpov had aangenomen.

Anoniem tussen de stroom passagiers stapte hij op Marienplatz in een U-Bahn. Drie haltes en vier straten verder, op de afgesproken plek, stond een volstrekt onopvallende auto op hem te wachten. Direct nadat hij ingestapt was, reed de auto naar Franz Josef Strauss International Airport. Er was voor hem geboekt op de 1.20 Lufhansa-vlucht naar Singapore, waar hij de volgende morgen de vlucht van 9.35 naar Denpasar op Bali zou nemen. Het was veel makkelijker geweest om de verblijf-

plaats van Bourne op te sporen (de mensen bij NextGen Energy Solutions, waar Moira Trevor werkte, wisten waar die twee heen waren gegaan) dan om de laptop van Gustavo Moreno te stelen. Een van hen had het geluk gehad een uur voordat de FSB-2 binnenviel in het huis van Gustavo Moreno te zijn. Hij maakte zich uit de voeten met het belastende bewijs dat Abdulla Khoury in zijn graf zou doen belanden. Zodra Bourne zou zijn doodgeschoten door Arkadin.

Jason Bourne zat goed in zijn vel. Uiteindelijk was het rouwen om Marie voorbij en voelde hij niet meer de druk van het schuldgevoel. Hij lag naast Moira op een *bale*, een hoge Balinese zit-slaapbank met een rieten dak, dat ondersteund werd door vier palen vol houtsnijwerk. De bale was tegen een lage stenen muur geplaatst aan een kant van een onafzienbaar groot zwembad met drie niveaus en uitzicht over de Straat van Lombok op zuidoost-Bali. Omdat de Balinezen alles in de gaten hadden en niets vergaten, was hun bale na hun eerste dag iedere morgen al neergezet als zij tweeën aankwamen om voor het ontbijt te zwemmen, en bracht hun dienstmeisje zonder te vragen het drankje waar Moira het meest van hield: een Bali Sunrise, bestaande uit de gekoelde sappen van zure sinaasappel, mango en passievrucht.

‘Het is nooit zo laat als het laat is,’ zei Moira dromerig.

Bourne roerde in zijn glas. ‘Vertaling.’

‘Weet jij hoe laat het is?’

‘Kan me niet schelen.’

‘Dat bedoel ik,’ zei ze. ‘We zijn hier al tien dagen, maar het voelt als tien maanden.’ Ze lachte. ‘Dat bedoel ik op de best mogelijke manier.’

Gierzwaluwen vlogen als vleermuizen van boom naar boom, of scheerden over het oppervlak van het hoogste zwembad. Van beneden hoorden ze het gedempte geluid van de branding. Enkele momenten daarvoor hadden twee Balinese meisjes hen een handvol verse bloesems aangeboden in een mand van palmblederen die ze met de hand hadden gevlochten. Nu was de lucht

gevuld met de exotische geuren van rode jasmijn en tuberoos.

Moira draaide zich naar hem toe. ‘Het is zoals ze zeggen: op Bali staat de tijd stil, en in die stilstand ligt de duur van vele levens.’

Met zijn ogen halfdicht droomde Bourne van een ander leven – zijn leven – maar de beelden waren donker en wazig, alsof hij ze zag door een projector met een verkeerde lens. Hij was hier al eerder geweest, hij wist het. Het was een trilling van de wind, de rustige zee, de glimlachende mensen, het eiland zelf waardoor iets in hem resoneerde. Het was een *déjà vu*, maar het was ook meer dan dat. Iets had hem terug hierheen geroepen, had hem als een magneet naar het ware noorden getrokken, en nu hij hier was, kon hij het bijna aanraken. Maar het geheim ervan ontsnapte hem nog steeds.

Wat was er hier gebeurd? Iets belangrijks, iets wat hij zich moest herinneren. Hij zonk dieper weg in zijn droom over een leven dat geleefd werd op de rand van gisteren. In die droom zwierf hij over Bali tot hij bij de Indische Oceaan kwam. Daar, omhoogrijzend uit een bruisende golf, was een pilaar van vuur, die hoog oprees in de helder blauwe hemel tot hij de zon aanraakte. Als een schaduw gleed hij over het zand, zacht als talkpoeder, om de vlammen te omhelzen.

Hij werd wakker en wilde Moira vertellen over zijn droom, maar deed dat om de een of andere reden niet.

Die avond, op weg naar de strandclub aan de voet van de rots waarop het hotel was gebouwd, stopte Moira bij een van de vele altaren die rond het terrein waren gebouwd. Het was gemaakt van steen, de bogen waren bedekt met een zwart-wit geblokt doek. Een geel parapluutje bood schaduw aan het bovenste deel, waarop als offerande een aantal helder gekleurde bloemen in gevlochten mandjes van palmbladeren lag. De doek en de paraplu waren tekenen dat de plaatselijke geest aanwezig was. Het patroon van de doek had ook een betekenis: wit en zwart vertegenwoordigden de Balinese tweeheid van goden en demonen, goed en kwaad.

Moira schopte haar sandalen uit, stapte op de vierkante steen voor het altaar, drukte haar handpalmen tegen elkaar ter hoogte van haar voorhoofd en boog haar hoofd.

‘Ik wist niet dat je een praktiserende hindoe was,’ zei Bourne toen ze klaar was.

Moira pakte haar sandalen en hield ze in haar hand. ‘Ik bedankte de geest voor ons verblijf hier en voor alles wat Bali ons te bieden heeft.’ Ze glimlachte wrang. ‘En ik bedankte de geest van dat speenvarken dat we gisteren gegeten hebben dat hij zichzelf voor ons heeft opgeofferd.’

Ze hadden geboekt voor een avondje alleen in de strandclub. Er wachtten handdoeken op hen, en ook ijskoude glazen mango-*lassi*, en kannen vol tropische sappen en ijswater. De bedienden hadden zichzelf discreet teruggetrokken in de raamloze hulpkeuken.

Ze brachten een uur door in de oceaan, waar ze heen en weer zwommen over de opkrullende branding. Het water was warm en voelde op de huid zo zacht aan als fluweel. Over het zand liepen heremietkreeften zijdelings op weg naar hun eigen zaken en hier en daar was te zien hoe vleermuizen in en uit een grot aan de andere kant van het strand vlogen, net voorbij een uitstekende rots die deel uitmaakte van het westelijke deel van de halvemaanvormige baai.

Daarna dronken ze hun mango-*lassi*'s in het zwembad, bewaakt door een kolossaal, grijnzend houten varken met een medaillon om zijn nek en een kroon achter zijn oren.

‘Hij glimlacht,’ zei Moira, ‘omdat ik een eerbewijs heb gebracht aan ons speenvarken.’

Ze zwommen baantjes en kwamen toen samen bij het andere eind van het zwembad, waarover een magnifieke jasmijnboom hing, met zijn boterachtige witte en gele bloesems. Onder de bladerrijke takken hielden ze elkaar vast en keken hoe de maan steeds weer tevoorschijn kwam vanachter de zich verzamende wolken. Een windvlaag schudde het bladerdak van de tien meter hoge palmen die aan de zeezijde van het zwembad stonden opgesteld, en hun bleke benen werden donker.

‘Het is bijna voorbij, Jason.’

‘Wat?’

‘Dit.’ Moira liet haar hand door het water gaan als een vis. ‘Dit allemaal. Over een paar dagen zijn we weg.’

Hij keek hoe de maan verdween en voelde de eerste dikke druppels op zijn gezicht. Even later veranderde de regen het oppervlak van het zwembad in kippenvel.

Ze legde haar hoofd tegen zijn schouder, dieper in de schaduw van de jasmijnboom. ‘En wat zal er dan van ons worden?’

Hij wist dat ze geen antwoord verlangde, maar alleen de gedachte op haar tong wilde proeven. Hij voelde de druk van haar gewicht, haar warmte door het water heen, tegen zijn hart. Het was een goed gewicht, dat hem slaperig maakte.

‘Jason, wat ga jij doen als we terug zijn?’

‘Ik weet het niet,’ zei hij naar waarheid. ‘Daar heb ik nog niet over nagedacht.’ Maar hij vroeg zich nu af of hij met haar zou meegaan. Hoe zou hij dat kunnen doen als iets uit zijn verleden hier op hem wachtte, zo dichtbij dat hij de adem ervan in zijn nek kon voelen? Daarover zei hij echter niets, omdat het uitleg zou vergen, en die had hij niet. Het was maar een gevoel. En hoe vaak had zijn gevoel niet zijn leven gered?

‘Ik ga niet terug naar NextGen,’ zei ze.

Meteen was zijn aandacht weer helemaal bij haar. ‘Wanneer heb je dat besloten?’

‘Toen we hier waren.’ Ze glimlachte. ‘Bali heeft er een handje van om beslissingen af te dwingen. Ik was hier kort voordat ik bij Black River ging werken. Het is een eiland van veranderingen, althans voor mij.’

‘Wat ga je dan doen?’

‘Ik wil een eigen bedrijf in risicomanagement gaan beginnen.’

‘Leuk.’ Hij glimlachte. ‘Als directe concurrent van Black River.’

‘Als je dat zo wilt zien.’

‘Andere mensen zullen dat zo zien.’

Het regende nu harder, de palmblederen klapten tegen elkaar en het was onmogelijk om de lucht te zien.

‘Dat zou gevaarlijk kunnen zijn,’ voegde hij eraan toe.

‘Het leven is gevaarlijk, Jason, zoals alles wat bestuurd wordt door chaos.’

‘Dat kan ik niet ontkennen. Maar dan is er altijd nog je oude baas, Noah Petersen.’

‘Dat is zijn zakennaam. Zijn eigenlijke naam is Perlis.’

Bourne keek even naar de witte bloemen, die nu om hen heen begonnen te vallen als sneeuw. Het zoete aroma van jasmijn vermengde zich met de frisse geur van de regen.

‘Perlis was niet zo blij toen we hem twee weken geleden tegenkwamen in München.’

‘Noah is nooit blij.’ Moira nestelde zich dieper in zijn armen. ‘Zes maanden voordat ik wegging bij Black River ben ik ermee opgehouden te proberen het hem naar de zin te maken. Dat is zinloos.’

‘Blijft overeind dat wij het bij het juiste eind hadden over de terroristische aanval op de LNG-tanker en dat hij het mis had. Ik durf te wedden dat hij dat niet vergeten is. Nu jij je weer op zijn terrein begeeft, heb je een vijand.’

Ze lachte zacht. ‘Dat moet jij zeggen.’

‘Arkadin is dood,’ zei Bourne eenvoudig. ‘Hij is van de LNG-tanker in de Stille Oceaan gestort bij Long Beach. Dat heeft hij niet overleefd, niemand overleeft zoiets.’

‘Hij was opgeleid bij Treadstone, dat heeft Willard je toch verteld?’

‘Volgens Willard, die er zelf geweest is, was Arkadin het eerste succes van Alex Conklin – en ook zijn eerste mislukking. Hij was naar Conklin gestuurd door Semion Icoupov, die adjunct-hoofd van het Zwarte Legioen en de Oosterse Broederschap was, totdat Arkadin hem doodde omdat hij zijn vriendin had neergeschoten.’

‘En zijn geheime partner Asher Server, jouw vroegere mentor, is in een permanent coma.’

‘Uiteindelijk krijgen we allemaal wat we verdienen,’ zei Bourne bitter.

Moira ging terug naar het onderwerp Treadstone. ‘Volgens

Willard was het Conklins doel om een superstrijder te creëren – een vechtmachine.’

‘Dat was Arkadin,’ zei Bourne, ‘maar hij ontsnapte aan het Treadstone-programma en ging terug naar Rusland, waar hij zich in allerlei soorten actie stortte, door zichzelf te verhuuren aan de hoofden van de diverse Moskouse grupperovka.’

‘En jij werd zijn opvolger – Conklins succesverhaal.’

‘Niet als je het aan de leiders van CI vraagt,’ zei Bourne. ‘Die zouden me doodschieten zodra ze me in het oog kregen.’

‘Dat zou ze er niet van weerhouden om je ertoe over te halen voor hen te werken als ze je nodig hebben.’

‘Dat is nu allemaal voorbij,’ zei Bourne.

Moira had zojuist besloten van onderwerp te veranderen toen de stroom uitviel. De lampen in het zwembad en in de openluchtstrandclub zelf gingen uit. De wind en de regen bleven ruisen in het donker. Gespannen probeerde Bourne haar weg te duwen, zodat hij kon opstaan. Ze kon voelen hoe hij in het duister tuurde naar de oorzaak van de stroomuitval.

‘Jason,’ fluisterde ze, ‘we zijn hier veilig.’

Hij duwde hen beiden door het water van waar ze gezeten hadden naar de andere kant van het zwembad. Ze kon zijn versnelde hartslag voelen, zijn verhoogde staat van waakzaamheid, zijn wachten op iets vreselijks dat zou gebeuren. En op dat moment kreeg ze een inzicht in zijn leven dat ze nog nooit eerder had gehad.

Ze wilde hem zeggen dat hij zich geen zorgen moest maken, dat er voortdurend stroomstoringen waren op Bali, maar ze wist dat het zinloos zou zijn. Hij was geprogrammeerd voor dit soort reacties, niets wat ze zei zou daar iets aan kunnen veranderen.

Ze luisterde naar de wind en de regen, vroeg zich af of hij iets gehoord had wat haar was ontgaan. Heel even voelde ze een angstscheut: stel nu dat het geen eenvoudige stroomstoring was? Stel dat ze gevolgd waren door een van Jasons vijanden?

Maar ineens deed de stroom het weer, waardoor ze moest lachen om haar eigen dwaasheid. ‘Ik zei het je toch?’ zei ze, ter-

wijl ze glimlachend wees naar het grijnzende houten varken. ‘Hij beschermt ons.’

Bourne lag achterover in het water. ‘Ontsnappen is onmogelijk,’ zei hij. ‘Zelfs hier.’

‘Jij gelooft zeker niet in goede en kwade geesten, Jason?’

‘Dat kan ik me niet veroorloven,’ zei hij. ‘Ik kom nu al genoeg kwaad tegen.’

Als reactie op zijn toon stapte Moira toch over op het onderwerp dat haar het meest aan het hart lag. ‘Ik zal meteen aan de bak moeten om goede mensen aan te trekken. We zullen elkaar beslist veel minder gaan zien, in ieder geval tot ik mijn nieuwe bedrijf heb opgezet.’

‘Is dat een waarschuwing of een belofte?’

Hij merkte dat haar lach een beetje gemaakt klonk. ‘Oké, ik was zenuwachtig om erover te beginnen.’

‘Waarom?’

‘Ach, je weet wel.’

‘Vertel het me.’

Ze draaide zich in zijn armen om, zat schrijlings op hem in het rimpelende water. Het geruis van de regen door de bladeren was alles wat ze hoorden.

‘Jason, we zijn geen van beiden het soort mensen... Ik bedoel, we leven allebei het soort leven dat het moeilijk maakt om vastigheid te hebben, vooral relaties, dus...’

Hij onderbrak haar door haar te kussen. Toen ze stopten om adem te happen, zei hij in haar oor: ‘Het is goed. We hebben dit nu. Als we meer nodig hebben, komen we terug.’

Haar hart sprong op van vreugde. Ze omarmde hem stevig. ‘Afgesproken. Ja, reken maar!’

Leonid Arkadins vlucht uit Singapore kwam op tijd aan. Bij de douane betaalde hij voor zijn visum en liep toen snel door de terminal tot hij een herentoilet vond. Daar ging hij een hokje binnen en deed de deur achter zich op slot. Uit zijn schouder tas haalde hij een dikke latex neus, drie potten make-up, zachte plastic wangimplantaten en een paar grijze contactlenzen in